

[Aksel Larsen.]

men de var ordførere for det — at få ikke alene lagt et lavt loft over udskrivningsprocenterne, men man ville have det helt ned til 45 pct. for den højeste marginalskat, subsidiært, hvis man blev trukket med, til 50 pct.; men man ønskede samtidig at binde regeringen og folketingsflertallet ved en håndfæstning. Vi vil kun gå med, sagde man, hvis vi kan få fastslået, at kommer der en udskrivningsskala af den art, som der nu ligger skitse til, så må skatten i det første år, denne skala træder i kraft, altså i 1968-69, højst udskrives med 90 pct., maksimum 95 pct. af grundbeløbet, og den må ikke gå op til 100 pct., endsiige højere. Da vi så spurgte: hvis nu staten får et større pengebehov — det kan være til sociale foranstaltninger, anlægsudgifter, undervisningsvæsenet, eller hvad ved jeg — hvor skal pengene så komme fra? Så fik man det svar: de skal komme på anden måde — altså gennem en forhøjelse af de indirekte skatter, dér skulle intet loft være. Nå ja, men det hænger jo udmærket sammen med, hvad der står her i det konservative afsnit af betænkningen om momsen:

„Et tredje mindretal (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) har tidligere erklæret sig rede til at stemme for en merværdiafgift på 10 pct. under forudsætning af, at denne afgift indgik i en samlet skattereform, der kunne medføre en omlægning af beskættningen fra skat på indkomst og opsparing til skat på forbruget.“

Mindst mulig indkomstbeskatning, mest mulig forbrugsbeskatning — det er de konservatives skatteparole, og der skal ikke være nogen tvivl om, at det, man fra den side har bestræbt sig for, er netop at få udviklingen til at gå i den retning. Man har ganske tydeligt sagt, at man ved godt, at det, der nu gennemføres på indkomstbeskatningens område, er en lettelse af beskatningen for de lave indkomster, og det var ikke sådan noget, man ønskede, dengang man var villig til at stemme for momsen.

Nå ja så er der spørgsmålet om, hvorvidt aftalen med SF var bindende hin fredag aften, hvor de konservative blev snydt for natmand, hvilket de for øvrigt, som jeg synes, har taget med meget godt humør. Ja men forholdet er det, at der var ikke sluttet nogen bindende aftale; men der var ganske vist den aftale imellem vore to partier, at vi meget gerne ville forhandle med det radikale venstre og det konservative folkeparti, som vi skønnede dog muligvis var villige til at være med, og så skulle vi se, hvordan det kunne gå, om vi kunne orientere os i den retning, at der kunne blive et bredere forlig, eller om vi, hvis vi ville bevare vore hovedsynspunkter, var nødt til at gennemføre det ved en tosidet aftale. Det er forholdet, og der var intet dér, der forhindrede, at de konservative kunne have været med.

Men vi fik unægtelig det indtryk — det kan være forkert — at de konservative var bundet ved deres aftaler med de radikale, således at de to partier ikke måtte gå selvstændigt. Hvis den ene part sagde nej til at gå med på et skatteforlig, måtte den anden part heller ikke gøre det. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, jeg ved, det har stået i aviserne, men aviserne skriver så meget vrøvl, så det kan være forkert, og derfor sagde jeg altså, at vi havde faktisk det indtryk, at de to partier havde låst sig fast på den måde, og at det vanskeliggjorde et forlig.

Ja, så tror jeg nok, at jeg har et par bemærkninger til hr. Hilmar Baunsgaard, som siger, at det er ikke sandt at de radikales kumulative forslag kom klokken fem minutter i tolv, og som samtidig siger, at det er meget forkert, at de radikales kumulative system ikke kom til anderledes indgående behandling i udvalget. Jeg står her med bilag 67 til forslag nr. 26, kildeskattelovforslaget, det er dateret den 1. marts 1967, to dage før, vi skulle mødes i Store Kro. Jeg tror, man må erkende, at når der har været forhandlet så længe om kildeskatten, og når der faktisk var enighed i skatteudvalgene om, at denne